

Громадська Думка

ПЕРЕДПЛАТА:

На місяць . — м. 50 ф.

„ 3 місяці 1 „ 50 ф.

(Ціна 1 прик. в таб. 5 ф.)

ЧАСОПИСЬ ПОЛОНЕНИХ УКРАЇНЦІВ у ВЕДЛЯРІ.

ВІХОДИТЬ ЩО ЧЕТВЕРГА Й ЩО НЕДІЛІ.

Видає „Видавниче Товариство імени В. Грінченка“.

АДРЕСА:

Ukrainischer
Unterrichts-Ausschuss
Lagerzeitung
— in Wetzlar. —

Ч. 12. (151).

Неділя, 10. лютого 1918.

Рік IV.

ТЕЛЕГРАМА.

МИР УКРАЇНИ З ЧОТИРМА СОЮЗНИМИ ДЕРЖАВАМИ!

Бюро Вольфа з 9. лютого 1918. доносить:

БЕРЕСТЕ, 9. ЛЮТОГО: Сьогодні 9. лютого в 2. годині рано заключено мир між чотирма союзними державами і українською народньою республікою.

Невимовною радістю захоплює нас ця вість! Довгі сподівання миру сдійснилися! Наша молода держава, наша українська народня республіка принесла нам цей мир. Наша Україна, що силою й волею свого українського народу в цій війні й революції відновила своє державне існування й виросла в могутню силу, першою заключила мир з осередніми державами для добра й щастя свого народу й наро-

дів осередніх держав, та й дала мировий початок для всіх воюючих народів в цій страшній війні!

Нехай же цей мир буде вічним і щасливим!

Слава мирові між людьми!

Слава Самостійній Українській Народній Республіці!

(Ред.)

МИРОВІ ПЕРЕГОВОРИ.

На засіданні 2. лютого с. р. представителі української делегації Соєрж, як ми доносили в попереднім числі „Громадської Думки“, заоставили домагання задалегідь формально признати Українську Народню Республіку як зовсім самостійну і ні від кого незалежну державу.

Заява Медведєва.

З цього приводу на жадання Троцького дано слово Медведєву, представникові Виконавчого Виділу з Харкова, який називає себе українським представником. Пан Медведєв дає заяву, в якій він каже, що Український (?) Виконавчий Виділ не уважав Київської Ради ніколи уповноваженою говорити в імени українського народу. Що доторкаєть ся теперішніх мирових переговорів, то Виконавчий Виділ Української (?) Республіки стоїть на становищі демократичного миру, який проголосує російська революція і який потвердив український совет, на становищі миру без загарбань і відшкодовань, який за певнитим народом самоозначення. Що доторкаєть ся обсаджених областей, то Виконавчий Виділ поділяє становище, яке заступає російська делегація і заявляє, що український народ не признає ніякої згоди ні договорів з Київською Центральною Радою і що вони ніколи не увійдуть в життя, коли їх не признає і не затвердить (?) делегація Російської Республіки.

Вияснення Троцького.

Далі п. Троцький робить такі виводи: Не можна ніяким способом перечити, як він заявив свого часу, що конфлікти між Київською Радою і петроградським правительством

не можуть мати ніякого впливу на признання України самостійною державою. Признання незалежності або самостійності держави не належить мішати з признанням цього або того правительства.

В якій м'рі міжнародне правне становище України тільки що творить ся, можна бачити з того, про що ми довідали ся нині з уст представителя української делегації, а це — про дуже важну принципіальну зміну становища Київської Ц. Ради в питанню міжнародного становища України. Київська Рада відсунула причастність у федеративній російській Республіці і це наступає тепер, коли на третім конгресі Советів признано при співучасті представників українського (?) народу російську державу як федеративну республіку. Тоді то він (Троцький) звернув увагу, без протесту з боку делегації Київської Ради, що як раз наслідком неясного ще положення на Україні, передовсім що до її границь, потрібного у всіх нерішених питаннях односторонності обох тут заступлених делегацій. Ця заява має й відемну сторону, а се те, що тратьє свою силу і падає кожда угода між Київською Радою й осередніми державами, яка ізаза ще невизначеної границі між обома державами викликає протест з боку російської делегації.

Осередні держави мають інтерес в цім, щоби вони мирили ся з дійсною, а не вдуманною величчю, аби визначити свої відносини до України з матеріального боку. Якраз тому уважав він потрібним звернути на це увагу, що в деяких кругах перещілюють сепаратистичні стремління в нинішній революційній Росії.

В пограничних областях давньої російської держави підносять сепаратистичні стремління (відлучення) ті самі класи, групи, верстви, які за царського режиму були упертими сторонниками централізму. Оскільки зростає власть Советів в цілім краю, тим більше багаті класи тих пограничних областей проголошують свої стремління до відлучення. Та якби ці групи побідили в нинішній Росії, то вони негайно підіймуть централізм.

Представники осередніх держав не можуть очевидно грати ролі мирового судді в теперішніх відносинах в Росії і на Україні. Як довго Київська Рада задержує свої повноваження, не підносить він ніяких протестів проти самостійної участі у мирових переговорах. Та він мусить тепер, коли члени Виконавчого українського (?) Виділу вступили в склад російської делегації, потворити з повним притиском, що тільки така згода Київської Ради може бути признана, яку признає російська делегація.

Велика бесіда Любинського. (Проти правительства большевиків).

Тоді просив слово член української делегації п. Любинський, (с. рев., секретар Ради Народів). Він говорив так:

— Члени української мирової делегації стояли все на тім основнім становищі, що зібрані представники держав у Берестю, які прагнуть до заключення миру, не мають висказувати ся про внутрішні відносини своїх противників і що внутрішні події й суперечки в осередній державі не будуть вносити ся підчас офіційних переговорів до відома противної партії. Ми мали кілька разів нагоду виступити з рішучим протестом проти сповіреня пана Троцького, який фальшиво представляв відносини поміж

поодинокими народами давньої Росії і поміж новими державами, які повстали на її областях. Та зараз, коли четвертим універсалом проголошено цілковиту незалежність нашої Республіки і нашу Республіку признано з боку приятелів і других держав — перестав це питання бути внутрішнім питанням для нас і наша відповідальна місія (післанництво) супроти нашого народу спонукує нас виступити в рішучим протестом проти фальшивих тверджень, які наговорив пан Троцький в нашій неприсутності.

В 1917. році мала Росія, цей край, який замешкує тільки різних народів, які мають різні політичні завдання і зросли під ріжними історичними умовами—ріжні правительства. Рік, що почав ся під скипетром царя, перейшов стадію кадетського й соціалістично-кадетського правління і кінчить ся зовсім такою самою стріляниною на вулицях Петрограду і ревними приготуваннями большевицького правительства, щоби розігнати Установчі Національні Збори. Тільки в однім цім всім правительством лпшили ся зовсім солідарні, а це в своїх капіталістичних стремліннях і в своїх пожадливих бажаннях задавити новостворені народи і загорнути всіх їх під свою могутчу руку. Та тямлючи події за царя, які розлили ся не тільки стремліннями соціальною, але й національною революцією, проголосило правительство большевиків принцип (основу) самоозначення народів тільки в тій цілі, щоби тим рішучіше поборювати цей принцип у своїх практичних переведеннях.

В голосних заявах большевиків про цілковиту свободу народів Росії в тільки грубі демагогічні (відбуваючі маєж) способи. Правительство большевиків, яке розігнало Установчі Збори і опираєть ся на багнетах платних наемників черво-

